

gaaener Afgang for dem til Utugts Bebrivelse paa sin Polig. Mindst strafbar vil formeentlig i Reglen den 3die i Paragraphen inøvnte. Forseelse være, nemlig imod Politiets Forbud at have Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løssagtighed. Man har foretrukket denne Betegnelse fremfor de i D. L.'s 6—22—5 brugte Ord „at holde Horehuus“, med Hensyn til, at det vel kan være Tvivl underkastet, om det practiff hyppigste Tilfælde, at Nogen leier Bærelser ud til offentlige Fruentimmer, gaaer ind derunder. Ordene „imod Politiets Forbud“ ere indskudte ifølge en lignende Betragtning som den, der ovenfor med Hensyn til Udkastets § 177 er fremstillet.

Forfjellig fra den i § 179 omtalte Forsørelse til Utugt er den, der omhandles i Udkastets § 180, der væsentlig karakteriseres ved den stammelige Misbrug af den Indflydelse, som visse særegne Forhold eller Stillinger give den Skyldige over den Forsørte, ved Forsyndelsen imod og Krænkselsen af den af disse Stillinger følgende Forpligtelse til at værne om de til hans Omhu og Varetagt betroede Personers Cædelighed. I det man iøvrigt med Hensyn til Betegnelsen af disse særegne Forhold væsentlig kan henvise til, hvad ovenfor er anført med Hensyn til Udkastets § 163, skal man, skjøndt uden Tvivl til Overskud, bemærke, at Tilfældet i § 180 afstiller sig fra det i den nysnævnte Paragraph ommeldte deri, at her forudsættes, at Børgen eller Bæreen m.v. forsørger sin Myndling eller Elev til Løssagtighed i Almindelighed (jævnlig for Forbeels Skyld), medens § 163 forudsætter, at han forsørger denne til legemlig Omgang med ham selv. De Momenter, som stundom kunne tale for en noget mildere Bedømmelse af det sidstomhandlede Forhold, vil der ikke blive Spørgsmaal om ved den i § 180 første Stykke omtalte Forbrydelse, og man har derfor her sat Straffen til Strafarbejde indtil 6 Aar uden, som i § 163, at aabne Afgang til Anvendelse af Straf af Fængsel paa Bånd og Brød under formildende Omstændigheder. — Med Hensyn til det sidste Stykke af Udkastets § 180 bemærkes, at i hvorvel det vistnok maa ansees som en stammelig Gjerning, at en Egtemand formaaer sin Hustru til utugtig Omgang med Andre, kan

der dog, ifølge den gifte Kones Stilling, ikke egentlig her være Tale om Forsørelse, og der er derfor formeentlig ikke Tøie til at stemple et saadant Forhold som strafbart, forsaavidt Hustruen er enig med ham, undtagen hvor det ved at foretages i en vindehøg Hensigt antager en dobbelt forargelig Charakter. I dette Tilfælde synes det passende at ansee Manden med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, hvorved iøvrigt erindres, at der selvfølgelig efter Omstændighederne kan blive Spørgsmaal om Anvendelsen af end højere Straf, naar Forsbrydelsen antager en anden Charakter, navnlig i det Tilfælde, at Manden aftaler med Konen, at han skal komme til og overraske hende, og den paagældende anden Mand i deres utugtige Omgang, for at benytte Situationen til at afpresse denne Penge, jfr. Udkastets § 241. Underledes stiller Sagen sig, naar Manden misbruger sin Magt til at tvinge Hustruen til Utugt med Andre, eller naar han uden hendes Vidende og Villie giver Andre Leilighed til at forskaffe sig legemlig Omgang med hende; i saadant Tilfælde maa det uden Tvivl ansees at være i god Konsekvens af Grundsetningerne i Udkastets § 166, jfr. § 169, at den skyldige Egtemand ansees med en meget alvorlig Straf, navnlig som foreslaaet i Udkastets § 180, med Forbedringshuusarbejde, forsaavidt ikke de nævnte Straffebestemmelser, i Forbindelse med Reglerne om Meddeelsagtighed, maatte medføre Anvendelsen af højere Straf.

Af de tilbagestaaende 2 Paragrapher i nærværende Kapitel er den første, § 181, bestemt til at træde istedetfor det sidste Punktum af § 8 i Preskeloven af 3 Januar 1851. Gaaffe i Klasse med Offentliggjørelsen af et utugtigt Skrift bør imidlertid formeentlig, hvad Strafsansvaret angaaer, sættes det i Paragraphens 2de Punktum omhandlede Forhold, at sælge, udbele eller paa anden Maade at udbrede eller offentlig at udstille utugtige Afbildninger. Af Hensyn til, at der under Paragraphen indbefattes Tilfælde af meget forfjellig Strafærbidighed, har man fundet det rigtigst at forandre den i D. 3. Januar 1851 § 8 fastsatte Straf af simpelt Fængsel fra 1 til 6 Maanedes eller Bøder fra 100 til 500 Rbd.